

Танасъ. Добре ще е, да я настигнете. Кажете ѝ нѣщо утѣшително. Инѣкъ кой знае!

Каломановъ. Не ме интересува. Азъ имамъ работа.

Танасъ. Тогазъ! Чзкай да я настигна! (Излиза).

(Отъ къмъ улицкта се чува пѣсень на шарманка:
Нощта ужасна, зима студена).

(Каламановъ се вслушва. Дълго слуша пѣсенята и като вдига глава прошепва :

— Какъ ще те забравя, Лили!

(Дълго мълчание).

Завръща се Самокосовъ.

Самокосовъ (е изненаданъ. Гледа и се чуди). Какво е това?

Каломановъ. Не знамъ!

Самокосовъ. Да не съмъ погрѣшилъ стаята си?

Каломановъ. Щомъ ме заварвашъ тукъ, значи. . .

Самокосовъ. Но какъ!

Каломановъ. Ето това писмо. Намѣрихъ го на масата.

(Самокосовъ отваря писмото и го прочита).

Самокосовъ. (Веселъ). Така! Чудесно! Неочакванъ сюрпризъ! Почакай! (Отива въ съседната стая, да се облече въ новитѣ дрехи).

(Пакъ се чува пѣсенята. Нощта ужасна).

Каломановъ. (Отива до отворената стая). А ти се преобличашъ?